

Het boek Daniël - Nummer Vijfenvijftig

Het onthullen van het profetische weefsel: Gabriëls openbaring aan Daniël

Jeff Pippenger

2024-01-19

Gabriël kwam tot Daniël nadat hij de zeventig jaren van de gevangenschap uit de profetie van Jeremia, en de eed en de vloek van Mozes, had begrepen.

In het eerste jaar van zijn regering begreep ik, Daniël, uit de boeken het getal der jaren, waarvan het woord des HEEREN tot de profeet Jeremia gekomen was, dat Hij zeventig jaren zou volbrengen in de verwoestingen van Jeruzalem.... Ja, geheel Israël heeft Uw wet overtreden, ja, afvallig geworden, zodat zij Uw stem niet gehoorzaamden; daarom is de vloek over ons uitgestort, en de eed die geschreven staat in de wet van Mozes, de knecht Gods, omdat wij tegen Hem gezondigd hebben. En Hij heeft Zijn woorden bevestigd, die Hij tegen ons gesproken heeft, en tegen onze rechters die ons gericht hebben, door een groot onheil over ons te brengen; want onder de ganse hemel is niet gedaan gelijk gedaan is aan Jeruzalem. Zoals geschreven staat in de wet van Mozes, is al dit onheil over ons gekomen; toch hebben wij ons gebed niet voor het aangezicht van de HEERE, onze God, gebracht, dat wij ons van onze ongerechtigheden zouden bekeren en Uw waarheid verstaan. Daarom heeft de HEERE over het onheil gewaakt en het over ons gebracht; want de HEERE, onze God, is rechtvaardig in al Zijn werken die Hij doet, want wij hebben Zijn stem niet gehoorzaamd. Daniël 9:2, 11–14.

Het woord dat Daniël gebruikte en dat is vertaald met „de eed”, is hetzelfde woord dat Mozes gebruikte en dat is vertaald met „zevenmaal”, in Leviticus zesentwintig. Zuster White deelt ons mee dat Daniël in hoofdstuk negen trachtte de verhouding te begrijpen tussen Jeremia’s periode van zeventig jaar en de periode van tweeduizend driehonderd jaar. Gabriël had in hoofdstuk acht de opdracht gekregen Daniël het gezicht van de tweeduizend driehonderd dagen te doen verstaan, en Gabriël voltooit zijn werk wanneer hij in hoofdstuk negen terugkeert en Daniël mededeelt dat hij in gedachten de twee gezichten moet scheiden die het thema zijn geweest van de hoofdstukken zeven, acht en ook negen. Die twee gezichten vormen het thema van de „toename van kennis” die in 1798 werd ontzegd.

Jeremia’s zeventig jaren en de „vloek” van Mozes zijn beide symbolen van de „zeven tijden”, zoals voorgesteld door Mozes’ „eed”, maar Gabriël zal de ontleding van de periode van tweeduizend driehonderd jaren uiteenzetten. Deze kan alleen op juiste wijze worden verdeeld wanneer het verband tussen het gezicht („chazon”) van de vertrapping en het gezicht („mareh”) van de verschijning op juiste wijze wordt onderscheiden. Gabriël begon met vast te stellen dat aan de Joden een proeftijd van vierhonderd negentig jaren was gegeven. Die periode was dezelfde als de periode van vierhonderd negentig jaren van opstandigheid die de zeventig jaren van gevangenschap had voortgebracht.

Het woord „bepaald” in vers vierentwintig heeft betrekking op de periode vanaf het uitgaan van het derde decreet in 457 v.Chr. tot aan de steniging van Stefanus in 34 n.Chr., maar het woord

„bepaald” in de verzen zesentwintig en zevenentwintig duidt de verwoestende machten van het heidendom en het pausdom aan.

En na tweeënzestig weken zal de Messias uitgeroeid worden, maar niet voor Zichzelf; en het volk van de vorst die komen zal, zal de stad en het heiligdom verwoesten; en het einde daarvan zal zijn met een overstroming, en tot het einde van de oorlog zijn verwoestingen vast besloten. En hij zal het verbond met velen bevestigen gedurende één week; en in het midden van de week zal hij slachtoffer en spijsoffer doen ophouden, en vanwege de uitbreiding van gruwelen zal hij het woest maken, ja, tot aan de voleinding toe; en wat vast besloten is, zal uitgegoten worden over de verwoeste. Daniël 9:26, 27.

Gabriël deelt Daniël mee dat „na” de „Messias” te zijn „uitgeroeid”, „het volk van de vorst die komen zal de stad en het heiligdom zal verwoesten.” Het heidense Rome verwoestte de „stad en het heiligdom” in het beleg dat van het jaar 66 tot 70 n.Chr. precies drie en een half jaar duurde. Gabriël geeft aan dat „het einde van de oorlog” „met een overstroming” zou zijn, en dat de oorlog zou bestaan uit „verwoestingen.” De oorlog die tegen Jeruzalem en het heiligdom werd voltrokken, was de vertreding die door het heidendom en het pausdom werd teweeggebracht. De heidense macht die Jeruzalem in het begin zou verwoesten, was Babel, maar de heidense macht die het zou verwoesten nadat de Messias was gekruisigd, was het heidense Rome. Maar de oorlog tegen het heiligdom en het heir werd voltrokken door twee verwoestende machten, en de tweede van die twee verwoestende machten in de Schriften is het pausdom.

Het pausdom is de macht die wordt voorgesteld als de „overstromende gesel”; het is de macht in vers veertig van Daniël elf, die „overstroomt en verder trekt”. Op de vertreding van Jeruzalem, die met Babylon begon en voortduurde met het ijzeren volk dat duistere woorden sprak, zoals door Mozes in Deuteronomium werd voorgesteld, volgde het pausdom. Tot aan het einde van de vertreding waren „verwoestingen” „besloten”. In vers zevenentwintig bevestigt Christus het verbond met velen gedurende één week. In het midden van die week zou het aardse offersysteem ophouden, toen Christus Zijn hogepriesterlijke bediening begon in het heiligdom in de hemel. Vanwege de ongehoorzaamheid van de Joden gedurende de genadetijd die voor hen was afgemeten, zouden het heiligdom en de stad opnieuw woest gemaakt worden.

Het vers zegt: „en wegens de uitbreiding der gruwelen zal hij het woest maken, ja, tot aan de voleinding toe, en wat vastgesteld is, zal over de verwoeste worden uitgegoten.” Toen de Joden ten slotte de maat van hun proeftijd tot de rand toe hadden volgemaakt, zouden de stad en het heiligdom woest zijn tot het einde van de oorlog. Bij de „voleinding” van de vertreding in 1798 was „vastgesteld” dat het pausdom een dodelijke wond zou ontvangen. Daarna zouden de stad en het heiligdom worden hersteld en herbouwd, zoals vooraf uitgebeeld werd toen de Joden onder de drie decreten uit het letterlijke Babylon uittrokken.

Tot aan de voleinding van die oorlog zou Jeruzalem door de pauselijke macht vertrapt worden. De profetische perioden die de afzonderlijke tijdvakken binnen de tweeëntwintighonderd jaar vormen, kunnen slechts dan juist worden begrepen wanneer de verhouding van het visioen van de vertreding van de zeventig jaar wordt verstaan in samenhang met het visioen van de herstelling van het heiligdom en het heerleger. Het verwerpen van het visioen van de verstrooiing van de vloek

van Mozes is het verwerpen van het visioen van de vergadering. Het visioen van de zeventig jaar is het visioen van de verstrooiing. Het visioen van de tweeëntwintighonderd jaar is het visioen van de vergadering. Het visioen van de zeventig jaar is het “chazon”-visioen van de verstrooiing, en het visioen van de tweeëntwintighonderd jaar is het “mareh”-visioen van de vergadering.

Wat God dan samengevoegd heeft, laat de mens dat niet scheiden. Markus 10:9.

De twee visioenen zijn profetisch samengevoegd, en het ene te verwerpen is beide te verwerpen. Dit feit toont aan dat, ondanks dat het adventisme beweert de profetie van de drieëntwintighonderd jaren te handhaven, het de centrale zuil van het adventisme heeft verworpen, even zeker als het in 1863 de „zeven tijden” verwierp. Beleden de Joden niet dat zij de wet van God onderhielden? Beleed het oude Israël niet dat het uitzag naar de Messias? Belijdenis is betekenisloos indien zij het Woord van God niet handhaaft.

De Millerieten identificeerden uiteindelijk 22 oktober 1844 als het einde van de periode van tweeduizend driehonderd dagen, maar hun begrip was beperkt. Pas na de grote teleurstelling kwam er licht aangaande het hemelse heiligdom en Christus’ verschijning in het Allerheiligste op die datum. Eerst na die datum zagen zij de boodschap van de derde engel en de wet van God.

De Heer had het voornemen het profetische licht dat met de tweeduizenddriehonderd jaren verbonden is, te vermeerderen, en in 1856 opende Hij de deur tot verder licht, en in de daaropvolgende zeven jaren sloot het adventisme die deur. Eerst na 11 september 2001 leidde de Heer studenten van de profetie terug naar de artikelen van Hiram Edson, en begon het licht van de „zeven tijden” opnieuw toe te nemen.

Doordat het adventisme weigerde het verband te zien tussen de profetie van tweeduizend driehonderd jaar en de profetie van tweeduizend vijfhonderd twintig jaar, is het 22 oktober 1844 op een beknotte en onvolledige wijze gaan begrijpen.

Zodra S. S. Snow de datum van de kruisiging had vastgelegd, werd de datum van 22 oktober 1844 vastgesteld.

Weet dan en versta, dat vanaf het uitgaan van het bevel om Jeruzalem te herstellen en te herbouwen, tot op de Messias, de Vorst, zeven weken en tweeënzestig weken zullen zijn; de straat zal opnieuw gebouwd worden, en de muur, zelfs in benauwde tijden. En na de tweeënzestig weken zal de Messias uitgeroeid worden, maar niet voor Zichzelf; en het volk van de vorst die komen zal, zal de stad en het heiligdom verwoesten; en het einde daarvan zal zijn met een overstroming, en tot aan het einde van de oorlog zijn verwoestingen vastgesteld. En hij zal voor velen het verbond bevestigen gedurende één week; en in het midden van de week zal hij slachtoffer en spijsoffer doen ophouden, en om de uitbreiding van gruwelen zal hij haar woest maken, tot aan de voleinding toe, en wat vast besloten is, zal uitgestort worden over de verwoeste. Daniël 9:25–27.

De Millerieten herkenden de juiste datum voor de kruisiging, en vervolgens werd het einde van de periode van tweeduizend driehonderd jaar vastgesteld. Het „afgesneden worden van de Messias” „in het midden van de week”, waarin Christus „het verbond” bevestigde, omdat de Joden de maat

van hun genadetijd tot aan de rand hadden gevuld, zoals voorgesteld door de „overspreiding der gruwelen”, werd eveneens vastgesteld. Het kruis werd de historische wegmarkering die wezenlijk was voor de herkenning van de boodschap van de Middernachtsroep.

Ondanks het licht dat gelegen was in de verzen die zulk een krachtige manifestatie van Gods macht voortbrachten, kwamen de Millerieten nooit tot een begrip van die verzen dat werd voorgesteld door Daniëls verlangen de verhouding tussen de twee visioenen te verstaan. De week waarin Christus het verbond bevestigde, was verdeeld in twee perioden, die Zuster White later aanduidde als een voorstelling van Christus' persoonlijke bediening van drie en een half jaar, gevolgd door zijn bediening zoals die door de discipelen werd voorgesteld. Zij zagen dat het historische baken van het kruis het anker werd om de datum van 22 oktober 1844 vast te stellen, maar zij zagen niet dat het ook het middelpunt vertegenwoordigde van twee identieke perioden van drie en een half jaar, en aldus de „zeven tijden” voorstelde, die God door Mozes „de twist van zijn verbond” noemde.

Dan zal ook Ik Mij tegen u keren en u nog zevenmaal om uw zonden straffen. En Ik zal het zwaard over u brengen, dat de wraak van Mijn verbond zal voltrekken; en wanneer gij u binnen uw steden verzamelt, zal Ik de pest onder u zenden; en gij zult in de hand van de vijand worden overgegeven. Leviticus 26:24, 25.

Toen Christus het verbond met velen bevestigde, was het het verbond waarover Hij een twist had met de ongehoorzame Joden. De „twist van zijn verbond” begon in 723 v.Chr., toen de Assyriërs het noordelijke koninkrijk in gevangenschap wegvoerden, en vervolgens vertrapte het heidendom gedurende twaalfhonderdzesentwintig profetische dagen het letterlijke Israël. Op dat vertrappen volgden vervolgens nog eens twaalfhonderdzesentwintig profetische dagen, waarin het pausdom het geestelijke Israël vertrapte.

De profetische week waarin Christus het verbond bevestigde, ter vervulling van het visioen van tweeduizend driehonderd jaar, vertegenwoordigde ook het visioen van tweeduizend vijfhonderd en twintig jaar. De Millerieten erkenden voldoende van de profetie van tweeduizend driehonderd jaar om de boodschap van de Middernachtsroep op juiste wijze te verkondigen, maar zij kozen ervoor een deel van het licht te verwerpen dat Gabriëls uitleg in hoofdstuk negen bedoeld was over te brengen.

Gabriël had Daniël opgedragen de twee gezichten op de juiste wijze te onderscheiden (in gedachten van elkaar te scheiden), voorgesteld als „zaak” en „gezicht”, en ter vervulling van die raad deelt zuster White ons mee dat juist dit de grote last van Daniël was, toen hij trachtte de verhouding te begrijpen tussen de zeventig weken (een symbool van „zeven tijden”) en de drieëntwintighonderd jaar.

Door de verwerping van de „zeven tijden” door het adventisme kwamen zij in een positie te verkeren waarin zij niet konden begrijpen dat de eerste periode van vierhonderdneentwintig jaar, die van de drieëntwintighonderd jaar was afgesneden, de opstandigheid van het verbond vertegenwoordigde die Mozes aanduidt als de „twist van zijn verbond”.

Hun werd ook belet te erkennen dat de kruisiging in het midden van de week méér deed dan slechts de datum aanwijzen, want zij wees juist op het middelpunt van Christus' rechtsgeding met Israëls ongehoorzaamheid door het bloed van het verbond. Zij waren blind voor het feit dat het bloed dat voor velen aan het kruis vergoten werd, en dat zijn verbond bekrachtigde, tevens het verbond bekrachtigde dat in Leviticus vijfentwintig en zesentwintig is uiteengezet.

Het oude Israël nam een verbond op zich waarbij zij het verbond omschreven als hun verklaring: „alles wat de Heere gesproken heeft, zullen wij doen”, geheel onwetend dat het verbond dat Christus aanbood vereiste dat Zijn wet op het hart geschreven werd. Hun farizeïsche omschrijving van de voorwaarden van het verbond belette hun het ware verbond te verstaan en te aanvaarden.

Het moderne Israël heeft het bloed van het kruis midden in de week omschreven in termen die voor het moderne Israël dezelfde blindheid veroorzaken als die welke over het oude Israël was gekomen toen zij de Messias verwierpen en verkondigden dat zij geen koning hadden dan de keizer.

Het moderne Israël is blind voor het feit dat de geschiedenis die Gabriël aan Daniël ontvouwde niet alleen de bevestiging van het verbond omvat, maar ook de verstrooiing die gebracht wordt over hen die dat verbond verwerpen; want de verzen geven te kennen dat het heidense Rome (de vorst die komen zou) de stad en het heiligdom zou verwoesten, en dat tot het einde van de oorlog (die het heiligdom en het heerleger vertrapte) „verwoestingen”, in het meervoud, bepaald waren.

In de geschiedenis waarin Christus Zijn bloed vergoot om het verbond met velen te bevestigen, worden de twee verwoestende machten van het heidense en het pauselijke Rome uitdrukkelijk geïdentificeerd. Het bloed dat op het kruis werd vergoten, is wat Christus het hemelse heiligdom binnenbrengt, en is een symbool van Zijn werk zoals voorgesteld door het „mareh”-visioen van tweeduizend driehonderd jaar. Die geschiedenis is verweven met de geschiedenis van het „chazon”-visioen van tweeduizend vijfhonderd twintig jaar, zoals voorgesteld door de twee verwoestende machten die het heiligdom en het heir zouden vertreden.

De waarheden die in Millers droom als juwelen werden voorgesteld, schitterden zo helder als de zon, maar zij waren onvolledig. In de laatste dagen, wanneer de Middernachtsroep tot op de letter wordt herhaald, zullen juist die juwelen door de „Man met de vuilborstel” in de nieuwe, grotere kist worden geworpen, en zij zullen dan tienmaal helderder schijnen dan zij oorspronkelijk deden. Zij worden de toetssteen van de boodschap van de laatste Middernachtsroep. Die juwelen werden door de twee getuigen die door Habakuk werden geprofeteerd, uitdrukkelijk aangeduid als tafelen. Wanneer de twee tafelen van de pionierskaarten van 1843 en 1850 „regel op regel” op elkaar worden gelegd, worden Millers juwelen uitdrukkelijk geïdentificeerd, en daardoor vertegenwoordigen die juwelen de boodschap van de laatste Middernachtsroep.

De meeste waarheden op de twee kaarten illustreren profetieën die vóór 1844 werden vervuld, zoals de identificatie van de beesten van Daniël zeven en acht. Het beeld van Daniël twee is weergegeven. Het betoog over de vraag of het Rome dan wel Antiochus Epiphanes is die het gezicht vaststelt, is daar aanwezig. De eerste teleurstelling en de vertoeftijd van Habakuk en de tien maagden zijn daar aanwezig. De komst van de derde engel is daar aanwezig, evenals het hemelse heiligdom. „Het dagelijks” als een symbool van het heidendom is daar aanwezig. En natuurlijk zijn

de drie Weeën van de islam daar aanwezig. Wanneer zij samen worden gebracht, vormen de kaarten een illustratie van de „toename van kennis” die plaatsvindt wanneer de Leeuw uit de stam van Juda een profetische waarheid ontzegelt.

Nu wij onze beschouwing over het visioen van de rivier de Ulai als het symbool van de profetische kennis die in 1798, ten tijde van het einde, werd ontzegeld en toenam om de juwelen te vormen in de nieuwe, grotere kist van William Millers droom, ten einde brengen, zullen wij terugkeren naar de Milleritische waarheden die in hun geschiedenis onvolledig waren. Sommige bleven in een onvolledige toestand vanwege de tijd in de geschiedenis waarin de Millerieten leefden, en andere bleven onvolledig door de ongehoorzaamheid van hen die weigerden gelijke tred te houden met het voortgaande licht van de derde engel.

Wij zullen deze zaken in het volgende artikel voortzetten.

„Zij die God met een boodschap heeft gezonden, zijn slechts mensen, maar wat is het karakter van de boodschap die zij dragen? Zult u het wagen u af te keren van, of gering te achten, de waarschuwingen, omdat God u niet heeft geraadpleegd over wat de voorkeur zou verdienen? God roept mannen die zullen spreken, die luid zullen roepen en niet zullen sparen. God heeft zijn boodschappers verwekt om zijn werk voor deze tijd te doen. Sommigen hebben zich van de boodschap van de gerechtigheid van Christus afgewend om de mannen en hun onvolkomenheden te bekritisieren, omdat zij de boodschap der waarheid niet brengen met alle gewenste bevalligheid en verfijning. Zij hebben te veel ijver, zijn te zeer in ernst, spreken met te grote stelligheid, en daardoor wordt de boodschap die genezing en leven en troost zou brengen aan vele vermoeide en verdrukte zielen, in zekere mate buitengesloten; want juist in dezelfde mate waarin invloedrijke mannen hun eigen hart sluiten en hun eigen wil opstellen in verzet tegen wat God heeft gezegd, zullen zij trachten de lichtstraal weg te nemen van hen die naar licht en naar levendmakende kracht hebben verlangd en gebeden. Christus heeft al de harde, trotse, honende woorden die tegen zijn dienstknechten zijn gesproken, aangemerkt als tegen Hemzelf gesproken.”

„De boodschap van de derde engel zal niet worden begrepen; het licht dat de aarde met zijn heerlijkheid zal verlichten, zal een vals licht genoemd worden door hen die weigeren te wandelen in haar voortgaande heerlijkheid. Het werk dat gedaan had kunnen worden, zal ongedaan blijven door de verwerpers van de waarheid, vanwege hun ongelof. Wij smeken u die u verzet tegen het licht der waarheid, uit de weg te gaan van Gods volk. Laat het uit de hemel gezonden licht op hen schijnen in heldere en bestendige stralen. God houdt u, tot wie dit licht is gekomen, verantwoordelijk voor het gebruik dat u ervan maakt. Zij die niet willen horen, zullen verantwoordelijk worden gehouden; want de waarheid is binnen hun bereik gebracht, maar zij hebben hun kansen en voorrechten veracht. Boodschappen die de goddelijke geloofsbrieven dragen, zijn tot Gods volk gezonden; de heerlijkheid, de majesteit, de gerechtigheid van Christus, vol van goedheid en waarheid, zijn voorgesteld; de volheid van de Godheid in Jezus Christus is onder ons uiteengezet met schoonheid en lieflijkheid, om allen te bekoren wier harten niet door vooroordeel gesloten waren. Wij weten dat God onder ons gewerkt heeft. Wij hebben zielen zien afkeren van de zonde tot de gerechtigheid. Wij hebben het geloof zien herleven in de harten van de verslagenen. Zullen wij zijn als de melaatsen die

gereinigt werden, die hun weg vervolgden, en van wie slechts één terugkeerde om God de eer te geven? Laten wij veeleer spreken van Zijn goedheid, en God loven met hart, met pen en met stem.” Review and Herald, 27 mei 1890.